

splnil a provozoval proto podle názoru žal. úřadu stavební živnost v Praze bez koncese. Jestliže stížnost naproti tomu uvádí, že st-l stavěl kolonii v Praze, která si vyžádala značné doby, a přestěhoval se proto do Prahy, aniž stanovíště své živnosti přeložil do Prahy, sluší k tomu uvést, že žal. úřad na obdobnou námitku, kterou st-l vznesl v odvolání z trestního nálezu úřadu I. stolice, odpověděl v nař. rozhodnutí, že podle zjištěných okolností středem živnostenské činnosti st-lovy nebyl více Hradec Králové jako stanovíště živnosti, a to tím méně, když v r. 1926 se st-l odhlásil na popisném úřadě v Hradci Králové do Prahy a v Hradci Králové nemá ani stavební kanceláře. Z těchto okolností dospěl žal. úřad k závěru, že st-l přeložil stanovíště své živnosti trvale z Hradce Králové do Prahy a bylo jeho povinností uvést tento faktický stav v soulad s ustanovením § 43 živn. řádu. Proti správnosti této odpovědi na výše zmíněnou námitku, vznesenou v odvolání z trestního nálezu úřadu I. stolice, se ve stížnosti vůbec nebrojí. Potom však pouhé opakování zmíněné námitky ve stížnosti podané k tomuto soudu nelze uznati za řádně formulovaný stížný bod podle § 18 zákona o ss a nelze se jím věcně zabývat. Rovněž nelze se věcně zabývat námitkou, ve které se tvrdí, že st-l nepodnikl jiných staveb mimo stavbu kolonie na Střížkově a jednu přístavbu na Smíchově, neboť této námitky nevznesl st-l ve správním řízení, zejména v odvolání z trestního nálezu úřadu I. stolice, a jde tudíž o námitku podle §§ 5 a 6 zákona o ss nepřipustnou.

Stížnost uvádí dále, že by bylo protismyslným, aby st-l, který na základě své koncese jest oprávněn prováděti stavby v oblasti celého státu, musil pro každou stavbu mimo obvod okr. úřadu svého stanovíště žádati za přeložení koncese. Podle zákona z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. může st-l — jak uvádí ve stížnosti — stavěti v celé republice bez ohledu na to, zda zažádá o koncesi na místě, kde staví. Těmito předpisy byl podle názoru stížnosti změněn živn. řád. Se stížností je souhlasiti v tom, že st-l na základě své koncese byl oprávněn provozovati stavební živnost, na kterou ona koncese zněla, v celé oblasti státu, než provozuje tuto živnost, nesměl libovolně měniti stanovíště své živnosti, neboť podle § 43 živn. řádu jest u všech živností pokládati přesídlení do některého místa mimo obec dosavadního stanovíště za založení nové živnosti. Toto ustanovení živn. řádu platí se zřetelem na ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 193/1893 ř. z. i pro stavební živnosti, takže st-l přeložil-li stanovíště své živnosti z Hradce Králové do Prahy, byl povinen vyžádati si za tím účelem novou koncesi od zem. úřadu v Praze, jak se také správně uvádí v nař. rozhodnutí. Opačný názor stížnosti je nesprávný. — — —

Č. 12.933.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Živnostenské úřady nejsou oprávněny judikátně rozhodovati o platnosti učební smlouvy.

(Nález z 9. června 1937 č. 11.593/36.)

V ě c: Jan P. a Antonín P. v Domažlicích proti rozh. zem. úřadu v Praze — z 22. února 1935 o přestupku živn. řádu a platnosti učební smlouvy, resp. učebního vysvědčení.

V ý r o k: — V nař. rozhodnutí z 22. února 1935 obsažený výrok o neplatnosti učební smlouvy, resp. učebního vysvědčení, zrušuje se pro vadnost řízení, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: — Nálezem okr. úřadu v Domažlicích z 8. května 1933 byli odsouzeni Antonín P. a Jan P. v Domažlicích pro přestupek § 22 živn. řádu k pokutám po 300 Kč, při nedobytnosti k trestům vězení po 30 dnech. Zároveň nebyla uznána po stránce živnostensko-právní platnost učební smlouvy, podle níž Antonín P. byl v živnosti výroby sodové vody k Janu P. v poměru učebním.

Odvolání, jež proti tomu oba odsouzení vznesli, zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl, zároveň však pozměnil výrok o vině a uznal právem takto: Antonín P. spoluprovozoval s Janem P. v době přibližně od měsíce září 1932 do března 1933 živnost výroby sodové vody bez potřebného k tomu oprávnění, čímž se dopustil přestupku § 22 živn. řádu; Jan P. kryl svým živnostenským oprávněním činnost Antonína P. a stal se tak vinným přestupku § 133 lit. c) živn. řádu. Pokud pak jde po stránce živnostensko-právní o otázku platnosti t. zv. vysvědčení učebního, nedává se ani v tomto směru odvolání místa.

Nss uvažoval takto: — —

Stížnost směřuje svými námitkami jednak proti trestnímu nálezu vydanému proti oběma st-lům pro přestoupení živn. řádu, jednak proti výroku v nař. rozhodnutí obsaženému, jímž se neuznává po stránce živnostensko-právní platnost učební smlouvy uzavřené mezi Antonínem P. jako učněm a Janem P. jako učebním pánem, resp. platnost t. zv. vysvědčení učebního.

Nss shledal tento druhý výrok, pokud jím nebyla uznána platnost t. zv. učebního vysvědčení, vadným již z toho důvodu, že výrok tento není do té míry jasným, aby soudem mohl býti přezkoumáván. Podle správních spisů nebylo totiž Antonínu P. od Jana P. v době vydání nař. rozhodnutí ještě žádné učební vysvědčení vydáno, aby za neplatné mohlo býti prohlášeno; prohlašovati pak předem za neplatné nějaké dosud neexistující učební vysvědčení, o kterém ani není známo, bude-li vůbec a za jakých okolností vydáno, nemůže živnostenský úřad rozhodovati. Podle § 14 f) živn. řádu nemají sice falšované, nepravé nebo jinak za neplatné uznané průkazní doklady, podané při živnostenské opovědi býti straně vráceny, avšak o to v daném případě nejde. Již pro tuto nejasnost musilo nař. rozhodnutí v tomto bodě býti zrušeno pro vadnost řízení.

Pokud uvedeným výrokem nebyla uznána po stránce živnostensko-právní platnost učební smlouvy, nebyl vůbec žal. úřad povolán, aby judiciálně rozhodoval o platnosti učební smlouvy, která — třeba jest upravena předpisy živn. řádu, je přece jen smlouvou soukromoprávní, o jejíž platnosti jsou povolány rozhodovati jedině řádné soudy, resp. soudy pracovní a nikoli živnostenské úřady. Na tom nic nemůže změ-

niti ani okolnost, že žal. úřad neuznal platnost smlouvy pouze po stránce živnostensko-právní. Živnostenský úřad může sice za okolností řešiti si i otázku platnosti učební smlouvy, ale vždy jen prejudiciálně pro vlastní svou potřebu za účelem vyřešení nějaké otázky, k jejímuž rozhodnutí autoritativnímu je podle živn. řádu povolán. Poněvadž nař. rozhodnutí zřejmě v tomto bodě má ráz výroku judikátního, k němuž živnostenský úřad kompetentní nebyl, bylo je i v tomto bodě zrušiti podle § 6 zákona o ss. — — — —

Č. 12.934.

Š k o l s t v í: I. * Ustanovení oddílu II. § 20 odst. 2 mor. zem. zákona č. 4/1906 se vztahuje také na dívky cizozemců. — II. * Ani v řízení podle oddílu II. § 20 odst. 2 mor. zem. zákona č. 4/1906 není úřad povinen prováděti výsledky svědků z a p ř í t o m n o s t i zástupce škol. rady (výboru).

(Nález z 9. června 1937 č. 13.178/37.)

V ě c: Městský škol. výbor pro německé školy v Brně proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 19. května 1934 o vyloučení dítěte Ludmily Š. z německé školy.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Předsednictví zem. škol. rady v Brně výměrem z 9. ledna 1930 vyloučilo Ludmilu Š., nar. 22. července 1922, na základě § 20 mor. z. zákona č. 4/1906 ze školy německé a přikázalo ji škole české jako škole povinné v podstatě proto, že na podkladě různých objektivních znaků šetřením získaných a ve výměru uvedených došlo k závěru, že dítě je národnosti české, kterou sleduje po svém otci a od níž se neodklonilo.

Odvolání městského škol. výboru pro školy německé v Brně zamítí žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů prvé stolice, jakož i proto, že ze svědků jím dovolaných žádný nepotvrdil, že by otec dítěte byl národnosti německé, a naopak Marie G. prohlásila, že otec dítěte je Čechem.

Zabýváje se stížností do rozhodnutí toho podanou, musil se soud v prvé řadě vypořádati s námitkou, vytýkající rozhodnutí tomu různé vady řízení.

Vadu domnívá se stížnost v prvé řadě spatřovati v tom, že její výtku uplatněná v odvolání, že Perkův zákon se nevztahuje na cizince, zůstala bez odpovědi. Jest ovšem pravda, že žal. úřad na tuto její námitku ve svém rozhodnutí nedal výslovnou odpověď, a v tom dlužno jistě spatřovati vadu. Leč soud nemohl tuto vadu uznati za tak podstatnou, aby musila vésti ke zrušení nař. rozhodnutí. Předně je z toho, že nař. rozhodnutím bylo odvolání stěžujícího si výboru zamítnuto ve svém celku, jasně patrné, že žal. úřad uznal i námitku shora uvedenou za bezdůvodnou, mimo to však nemohl nedostatek zvláštního odůvodnění, když se jednalo o prostou otázku právní, ani stěžujícímu si škol. výboru jeho další obranu, ani tomuto soudu spolehlivé přezkoumání nař. rozhodnutí valně ztížiti, natož pak znemožniti.